

BAKA ISTVÁN

SZÉKELYEK

Évszázadok kalászaiból
kipergő népek sorsa sorsunk?
Ringunk a szél bölcsődalában...
Holnap ki tudja már, ki voltunk?

Úzhatnak – minket jégveréssel
szögezett e földhöz az Úr,
hol sírok kopjafái vívnek
miértünk halhatatlanul.

Asszonyaink párnára, ingre
mentik a szűkülő hazát:
vásznaikon az elkaszált
rét nekünk pompázik tovább.

Szövetkezünk, hogy megmaradjunk.
Oltár az asszonyok öle:
átlobban öleléseinken
Isten teremtő gyönyöre.

Ringunk a szél bölcsődalában...
Már borzolódnak a füvek.
Villámlik – martalóc-vigyorba
rándulnak újra az egek.

1974.

KISS DÉNES

Földgyalu, 1988

Ki átkozta erre őket
sírt ásní a temetőknek!
Sóhajoknak szóknak háznak
az utcáknak is sírt ásnak
Égnek, földnek és mezőnek
emlékeknek, fejfán névnek
ösvényeken dúdolásnak
nevetésnek és sírásnak
országnyi nagy gödröt ásnak
s a jeltelen tömegsírba

régi holtak hullnak újra
nemzet-gerincroppanással!
Névvel lélek pusztúl végleg
népgyalulás az ítélet
a földgyalu népgyaluló
irtózatoss végrehajtó!
Annak csak tárgy: házfal, ajtó
kapu, kertláb, kicsi vályú
kútmélye is vakhomályú
Neki onnét nem néz vissza

húsz nemzedék – aki itta
édes vizét, s amely látta
átnézve a túlvilágba:
eleinek tört-vert képét
buzgalmait, küszködését
Mi annak ott ma akármí
ha nem képes érte fájni
Falugyalu ha elindul
Európa szívéig dúl –
Ki átkozza erre őket
temetni a temetőket?!